

ved den nye Skatteansættelse har, men Sværnerne nu ere komne ud og kunne forsørge sig selv, at Døttrene ere blevne gifte osv., og at paa den eller lignende Maade hans Hundsstand er bleven mindre, ja, saa kan man sige, at hans Skatteevne derved er bleven forøget; men alt Saadant troer jeg, man bør aldeles lade være udenfor Betragtningen. Det vil jo i alle Tilfælde komme frem der, hvor der klages over Skatteansættelsen. Klages der over Skatteansættelsen, trøder jeg, at den retteste Fremgangsmaade er den, der bruges i den Commune, som jeg har den Ære at repræsentere, det er nemlig den Fremgangsmaade, at Klagerne indkomme til Communalbestyrelsen og derfra gaae til Ligningscommissjonen, som har at give sin Betænkning derover, har at fremsætte sine Grunde, hvorfor den eller den Mand er sat høiere i Skat end tidligere. Klagen tilligemed Ligningscommissjonens ophlysende Erklæring gaaer saaledes tilbage til Communalbestyrelsen, som derefter tager Bestemmelse om, hvorvidt Skatteansættelsen skal blive, som den er, eller, om der er Anledning dertil, nedsættes noget for Bedkommende. Jeg troer iøvrigt, at det var ret ønskeligt, om Ministeriet og i det Hele taget de høiere Autoriteter kunde slippe for alt det Bryderi, der fremkommer ved Klager over Skatteansættelsen; jeg er aldeles enig med den høitærede Minister deri, at det er vanskeligt for Ministeren eller for Ministeriet, om man vil, at skønne, hvad der er det Rette i saadanne Sager. Den ærede foregaaende Taler anførte Endeel, og vistnok meget Betærende om, hvorledes de havde det i den Commune, han repræsenterer, med deres Skatteansættelse. Jeg skal ikke gaae ind derpaa, men da der dog her er nævnt, hvilke Skatter det er, Ligningscommissjonen har at besætte sig med, nemlig Ligning paa Næring og Ligning paa Formue og Leilighed, skal jeg udtale det som min Mening i Almindelighed, at det var ønskeligt, om vi ved denne Leilighed eller ved en anden, der ikke ligger altfor fjern, kunde komme dertil, at vi ikke beskattede den samme Formue og Leilighed to Gange; thi det er det, vi gjøre, idet vi beskattede Næringen. Næringen beskattes naturligtvis ogsaa i den Commune, hvor jeg

boer; men vi kunde nu hos os ligesaa gjerne kalde denne Skat en Indquarteringskat, thi det, som svares af Næringen, gaaer ubefrædet til Beskrivelse af Byens Andeel i Udgifterne til Indquarteringen. Denne Næringskat eller rettere Indquarteringskat lignes paa Grund og Næring, halvt paa hver; men jeg begriber ikke og har aldrig kunnet begribe, hvorfor Næringen som Næring skal være et Skatteobject, da man dog ved Siden af slet ikke skaaner Bedkommende paa Formue og Leilighed, saa at af Personer med lige store Indtægter og lige stor Skatteevne maa den ene betale langt mere i kommunale Skatter end en anden, blot fordi hans Indtægter komme ind paa en anden Maade, nemlig gennem Næringen, medens den Andens, der ei kan beskattes under Næringen, bestaaer i fast Lønning eller kommer ind paa anden Maade. Det er efter min Overbeviisning noget af det Forkeerteste, man kan tænke sig, og det er ligefrem uretfærdigt; man maa bort derfra, og det vilde være mig og Mange særdeles kjært, om her, gennem dette Lovforslag, skulde være Anledning til en Forandring i dette Forhold; jeg troer det imidlertid ikke, men jeg vil haabe, at den Tid ikke maa ligge fjern, at det maa blive den lovgivende Magt og Regjeringen fuldkommen klart, at det er en Skattebæsis, som vi maae bort fra. Jeg vil tage det eksempelvis; her i Kjøbenhavn er Næringen beskattet to Gange; den er beskattet gennem Huseleien, idet Næringsbrugeren, forinden det Locale, der er ham fornødent til Beboelse for sig og Familie, maa bruge andre Localer, fordi han driver Næring, være sig ved Haandværk, Fabrikdrift eller Handel; deraf, af disse Localer, som ere ham uundværlige til hans Næringsdrift, maa han betale Skat gennem Huseleien, og ved Siden deraf lægger man ham endogsaa en extra Næringskat paa. Jeg troer ikke det er rigtigt; jeg troer det er saa vrangt som muligt. Man kan sige, at Enhver, der boer tilsele i Kjøbenhavn, maa betale Skat paa denne Maade; men jeg paastaar, at det ingenlunde forholder sig saaledes; thi den ikke Næringsdrivende betaler kun af Beboelsesleiligheden, han bruger ingen særegne Rum for sin Næring, da han ingen Næringsdrift har. (Efter en kort